

Wren
LUKU 1

Anadawnin palatsin kultaiset portit kimmelsivät laskevan auringon kajossa, ja niiden jokainen piikki törrötti tikarinterävänä vasten taivasta. Näky kouristi Wren Greenrockin vatsaa. Vaikka hän katseli sitä kaukaa, portit näyttivät huomattavasti korkeammilta kuin hän oli kuvitellut, ja niiden raskaat ketjut kalisivat heikosti tuulessa.

Wren kyyristyi palatsin tiluksia reunustavan metsän suojiin. Vielä oli liian valoisaa poistua puiden varjoista; vasta yön turvin voisi uskaltautua lähemmäs. Oksa napsahti Wrenin jalan alla. Hän säpsähti.

”Varo vähän”, joku sihahti hänen takaansa. Shen Lo ilmaantui hänen viereensä. Kauttaaltaan mustiin pukeutunut Shen oli verhonnut kasvonsa huppuun ja liikkui äänettömästi ja äkkinäisesti kuin kyy. ”Katso jalkoihisi, Greenrock. Muista, mitä olen opettanut.”

”Jos tuijotan jalkojani, Shen, miten ihmeessä näen laskea kaikki pelottavan näköiset vartijat, jotka ampuvat ensin ja kyselevät vasta sitten?”

Shen seurasi vartijoiden liikkeitä tummilla silmillään. Yksin palatsin alapihalla partioi kaksitoista miestä, ja kuusi muuta vahti portteja. Kaikilla oli moitteettoman siisti, vihreä univormu ja miekka lanteella. ”Kyllä minä heidät päihittäisin.”

Wren tuhahti. ”Jos kerran yritämme livahtaa sisään *herättämättä* epäilyksiä, tuskin kannattaa jättää jälkeensä kahdeksaatoista ruumista.”

”Miten olisi harhautus? Voisimme pyydystää metsästä hirven ja päästää sen irti pihalla.”

Wren vilkaisi Shenä syrjäkarein. ”Voisitko muistuttaa, miksi ihmeessä päätinkään ottaa sinut mukaan?”

”Koska mummisi käski”, Shen ilmoitti omahyväisesti. ”Etkä olisi mitenkään selvinnyt autiomaasta ilman minua.”

Wren pudisteli hajamielisesti hiekkaa tunikastaan. Tuntui huojentavalta päästä pois aavikon korventavasta auringosta, vaikka pahin olikin vasta edessä. Hän veti keuhkonsa täyteen raitista ilmaa rauhoittaakseen jännityksestä kipristelevää vatsaansa.

Wren muisti, kuinka hänen isoäitinsä Banba oli seisonut vankkana ja varmana kotona Eanan länsirannikolla ja puristanut Wrenin hartioita vahvoilla kourillaan.

”Kun murrat Anadawnin palatsin kivisydämen ja otat ansaitun paikkasi valtaistuimella, kaikki Eanan tuulet laulavat nimeäsi. Seuratkoon noitien rohkeus mukana, lintuseni.”

Wren kiinnitti katseensa Anadawnin itätornin ylimpään ikkunaan ja yritti loihkia mieleensä hippusen noitien rohkeudesta. Hänen sydämensä kuitenkin läpähti rinnassa kuin kolibri.

”Joko palatsi alkaa näyttää kodilta?” Shen kysyi.

Wren pudisti synkästi päätään. ”Se näyttää ainoastaan linnoitukseksi.”

”No, sinähän olet aina pitänyt haasteista.”

”Alkaa tuntua, että tämä haaste on liikaa jopa minulle”, Wren sanoi levottomasti. Banba oli kuitenkin laatinut suunnitelman, ja he tiesivät, että Wrenin olisi noudatettava sitä.

Shen koukisti polvensa ja nojautui puuhun. ”Yön tullen vaellamme etelään kohti jokea ja työnnyimme kaislikon halki. Siellä ovat vanhimmat muurit, joista pitäisi löytyä parhaiten jalansijaa. Voimme livahtaa sisään partioiden välillä.”

Wren kosketti pussukkaa, joka roikkui hänen vyötäisillään. Banba oli antanut sen hänelle samana aamuna, kun he olivat lähteneet Orthasta, ja painanut sen hänen kämmenelleen kuin onnenkalun. *”Pidä lumouksesi aina valmiina mutta piilossa muiden katseilta. Anadawnissa noituudesta epäillyt teloitetaan kyselemättä.”*

”Voin lumota vartijat”, Wren ilmoitti itsevarmasti. ”Osaan jo langettaa uniloitsun salamannopeasti.”

”Tiedän”, Shen sanoi. ”Muistanet, kuka sai kunnian toimia harjoituskappaleena.”

Wren potkaisi jalkansa suoriksi ja nojautui Shenin olkapäähän. He kuulostelivat linnunlaulun lomasta kantautuvia etäisiä hovielämän ääniä ja seurasivat, kuinka palvelijat tungeksivat edestakaisin ja vartijat seisoivat jäykkänä asemapaikoillaan, kun auringon viime säteet sulivat taivaalta kuin korallinpunaiset siveltimenvedot.

Wrenin katse pysähtyi marmoripatsaaseen, joka jökötti keskellä kaunista ruusutarhaa. Hän mutristi suutaan. Patsas oli Eanan kuuluisa Suojelija, pakkomielteinen mies, jota kalvoi mittaamaton kunnianhimo. Tuhat vuotta sitten hän oli vallannut nämä rannat vain tukahduttaakseen niiltä viimeisenkin taikuuden rahtusen. Raa’assa sodassa, josta vain harva oli selvinnyt hengissä, Suojelija oli onnistunut syrjäyttämään Ortha Tähtirinnan, Eanan viimeisen noitakuningattaren, ja anastamaan tämän valtakunnan. Koko Eanan noitaväestöä hän ei ollut pystynyt tuhoamaan – sillä mitä olisi valtakunta ilman sykkivää sydäntään? – mutta Eana palvoi häntä edelleen. Ja hänen kylvämänsä noitaviha rehotti yhtä voimakkaana kuin ennenkin.

Shen seurasi Wrenin katsetta. ”Mitä aiot tehdä tuolle rumilukselle, kun sinut on kruunattu kuningattareksi?” hän kysyi. ”Murskaatko sen tuusan nuuskaksi? Pystytäkö sen tilalle minun patsaani?”

”Annan pirstoa sen pieniksi palasiksi”, Wren vastasi. ”Ja syötän palat sille, joka sai päähänsä tilata koko kammotuksen. Lusikallinen kerrallaan.”

Juuri silloin hän huomasi jonkun kuljeskelevan ruusujen keskellä. Tyttö oli suunnilleen hänen ikäisensä. Tämän tummat hiukset oli kiharrettu suurille laineille, jotka ryöppysivät vyötäisille asti, ja tyylikkään, vaaleanpunaisen leningin helma viisti maata. Tyttö oli kallistanut siron leukansa kohti taivasta kuin ajatuksiinsa vajonneena.

Wren nousi vaistomaisesti seisomaan.

Shen kiskaisi hänen viittaansa. ”Matalaksi.”

Wren osoitti kohti kaukana häämöttäviä ruususäleikköjä. ”Näetkö tuon tytön?”

Shen siristi silmiään. ”Mitä hänestä?”

”Se on hän. Hän on siskoni.” Wrenin sydämessä nytkähti oudosti – kuin lanka olisi äkkiä kiristynyt. Yhden sietämättömän sekunnin ajan hänen olisi tehnyt mieli rynnätä suin päin kohti kultaisia portteja. ”Hän on Rose.”

Shen kohottautui hitaasti. ”Prinsessa Ruusu tarhassaan”, hän lausui ja hörähti matalasti. ”Eiköhän sitä voi pitää ihan riittävänä merkinä... no, sen lisäksi, että hänellä taitaa olla sinun kasvosi.”

Wren tuijotti tyttöä rävähtämättä. Hän oli aina tiennyt, että hänellä oli kaksoissisar maan toisella laidalla, mutta siskon näkeminen ilmielävänä oli ihka ensimmäistä kertaa saanut hänet sanattomaksi.

Shen kääntyi Wrenin puoleen. ”Et kai sinä ala jänistää?”

Banban kasvot häälyivät edelleen Wrenin mielessä, mutta nyt niiden ilme koveni. ”*Kun pääset Anadawniin, jätä sydämesi metsään. Yksikin heikkouden hetki koituu meidän tuhoksemme.*”

Wren puri hammasta ja tuijotti Rosea silmä kovana. ”Turha luulo.”

Prinsessa Rose Valhart oli tottunut katseiden ristituleen.

Palatsin vartijat eivät hetkeksikään jättäneet häntä silmistään, ja heidän kultanappisten univormujensa säihke seurasi Rosea, mihin hän ikinä menikin. Valppaat palvelijat tarkkailivat häntä ja aavistivat hänen tarpeensa usein jo ennen kuin hän ehti lausua ne ääneen. Ja Chapman, hovimestari, pyrähteli väsymättä hänen ympärillään kuin yöperhonen. Mies tiesi, missä Rose oli jokaisen päivän jokaisena hetkenä, ja varmisti, että prinsessa saapui kaikkialle ajoissa haaveksivasta luonteestaan huolimatta.

Tietenkin myös alamaiset tarkkailivat Rosea. Niinä harvoina päivinä, kun hän uskaltautui pääkaupunki Eshlinniin, väki tungeksi kadunvarsilla nähdäkseen vilauksen hänestä. Rose oli sentään kaupunkilaisen oma, rakastettu prinsessa – kaunis kuin ruusunkukka, jolta oli saanut nimensä, ja suloinen ja puhdas kuin sen tuoksu.

Niin Rose ainakin *uskoi* kansansa ajattelevan. Hänellä ei ollut lupaa puhutella rahvasta; hän sai vain räpytellä kaukaa ripsiään ja koukistella sormiaan. Kaikki muuttuisi, kun hänestä tulisi kuningatar. Hän halusi ehdottomasti vierailta valtakuntansa kaukaisimmissakin kolkissa ja tavata niiden asukkaat. Puhua heidän kanssaan, tutustua heihin... antaa heidänkin tutustua häneen.

Toisinaan Rose oli valmis vannomaan, että jopa ohi lentävät tähtirinnat tarkkailivat häntä epätavallisen tiiviisti. Mutta hänellä olikin

aina ollut vilkas mielikuvitus. Chapman syytti siitä Rosen parasta ystävää Celesteä. Rose ja Celeste kertoivat toisilleen hupsuja tarinoita ja punoivat jokaisesta toinen toistaan oudomman, kunnes lopulta ulvoivat naurusta. Toisinaan he kirjoittivat syvimmät toiveensa pergamentinpalalle, polttivat sen kynttilän liekissä ja viskasivat haaveidensa tuhkat yötaivaalle.

Rose toivoi aina rakkautta, Celeste taas valitsi seikkailun. Toisinaan Rose mietti, voisiko hän saada molemmat. Mutta seikkailijan elämä ei sopinut kuningattarelle. Hänen pitäisi tyytyä jännittäviin päiväunelmiin ja puutarhansa villiin kauneuteen. Hän hymyili poimiessaan vaaleanpunaisen ruusun ja napsauttaessaan varren siististi poikki. Hän kurkotti kohti seuraavaa kukkaa... ja jähmettyi.

Hän tunsi äkkiä häiritsevän voimakkaasti, että häntä tarkkailtiin. Ja tarkkailija oli joku *vieras*. Hän kohotti välittömästi leukaansa ja tähyili kultaisten porttien ja niiden vartijoiden yli kohti muurien takana kohoavaa metsää, jonka puiden latvukset laskeva aurinko oli sytyttänyt liekkeihin.

Rosen rinnassa sykki orastava kipu. Hän painoi kämmenensä sydämelleen. Oliko hän ahminut iltapäivällä liikaa kristallipullia? Tai ehkä häntä vain hermostutti. Kun kruunajaiset olivat ovella, hänellä todellakin riitti pohdittavaa.

”Rose!” Tuttu ääni lävisti ruusutarhan hiljaisuuden ja hätkähdytti hänet mietteistään. ”Mitä sinä täällä ypöyksin teet?”

Kaikkein hellittämättömimmin Rosea tarkkaili Kuninkaanhenki, Willem Rathborne – mies, joka oli pelastanut vastasyntyneen Rosen hengen. Rathborne oli toiminut hänen holhoojanaan miltei kahdeksantoista vuotta ja saanut niiden aikana kosolti harmaita hiuksia. Hän marssi kohti Rosea kulmat niin syvässä kurtussa, että näytti tavallistakin vanhemmalta.

Rose vajosi vaistomaisesti täydelliseen hoviniiaukseen, ja vaaleanpunaisen puvun helma aaltoili hänen ympärillään. ”Keräsin vain tuoreita kukkia makuuhuoneeseeni.”

Willem huokaisi niin, että hänen nenästään purkautui vihellys. ”Se on palvelijoiden työtä. Sinun ei pitäisi kuljeskella ulkona hämärässä.”

Rose naurahti keventääkseen tunnelmaa. ”Vastahan aurinko alkoi laskea. Enkä sentään ole häipynyt humputtelemaan Eshlinnin kaduille. Omassa puutarhassani olen täysin turvassa.”

Vaikka Willem oli ainoa, jota Rose saattoi pitää isähahmonaan, heidän välinsä olivat aina olleet etäiset. Koko ikänsä Rose oli janonnut Willemin hyväksyntää, ja nyt jos koskaan hän tahtoi osoittaa, että oli valmis kuningattareksi. Että hänelle saattoi uskoa valtakunnan ja sen tulevaisuuden.

Hän ojensi kätensä poimiakseen uuden kukan. ”Huolehdit liikaa, Willem-hyvä.”

Kuninkaanhenki silmäili häntä ankarasti. ”Montako kertaa minun pitää sanoa, Rose, ettet voi kulkea pää pilvissä? Sinun on *jatkuvasti* oltava valppaana. Vaara vaanii –”

”Kaikkiialla, eikä kehenkään voi luottaa”, Rose täydensi huokaisien. Hänen turvallisuutensa oli aina ollut Willemillä pakkomielle, mutta kruunajaisten lähestyminen oli tehnyt miehestä vakavasti vainoharhaisen.

Rose muistutti itselleen, että Willem hätäili vain, koska välitti hänestä. Hän laskei kätensä lempeästi miehen käsivarrelle. ”Willem, tiedät, että Suuri suojelija varjelee Anadawnia kaikelta pahalta.”

Kohosihan heidän vieressään sentään Rosen jalon esi-isän patsas, joka marmorikatseellaan vartioi hiljaa palatsia. Vartioi Rosea. Tosin syvällä sisimmässään Rose oli aina pitänyt veistosta hieman liian hallitsevana. Se pimensi hänen puutarhaansa, ja sen varjostamat ruusut jäivät aina hieman muita matalammiksi, mutta mieluummin hän piti

sen lähellään kuin eli kokonaan ilman sitä. Patsas muistutti, että hän oli siunattu, että –

”Tule mukaani. Välittömästi.” Willem puristi sormensa Rosen ranteen ympärille. ”Pyydän lähettämään kukkia huoneeseesi.”

Lannistunut Rose antoi Willemin johdattaa hänet pois illan huumavasta tuoksusta, ja romanssi- ja seikkailuhaaveet vaihtuivat palatsin piteneviin varjoihin.

Kaikki muuttuu, kun minusta tulee kuningatar, hän lupasi itselleen kavutessaan ylös torninsa portaita, jotka kiemursivat ympäri, ympäri ja taas ympäri. Tanssin vaikka koko yön, jos sattuu huvittamaan, eikä kukaan määräile minua.

Hän hymyili portaikon vartijalle työntäessään makuukammionsa oven auki. Vasta huomatessaan verijäljen ovenkahvassa hän tajusi, että oli satuttanut sormensa ruusun piikkeihin.

Wren
LUKU 3

Valkean palatsin yllä häämötti tähdetön taivas, ja Wren tunsi olonsa epämurkavaksi. Keskiyö oli mennyt jo kauan sitten ja tuuli yltynyt purevaksi. Wren kiskoi viittaansa tiukemmalle. ”Tuntuu, ettei kaikki ole kohdallaan.”

”Ai, ihanko totta”, Shen suhahti pimeydestä. ”Mehän *olemme* murtautumassa palatsiin.”

Wren mulkaisi häntä musertavasti. ”Tarkoitan *yleisellä* tasolla.”

”Tämä on tehtävän helpoin osuus”, Shen muistutti Wrenille. He olivat jo kiivenneet etelämuurin harjalle ja vaivuttaneet kaksi vartiosotilaista uneen. Nyt pitäisi enää valloittaa itätorni, joka törrötti pimeydestä kuin torahammas. ”Että kättä toisen päälle vain. Ja jalkaa toisen eteen.”

”Vaikka painovoiman lait eivät päde sinuun, Shen Lo, meidän muiden on alistuttava niihin.”

Kuu valaisi Shenin omahyväisen virnistyksen. ”Jatka vain. Olen aivan takanasi.”

”Nappaatko minut, jos putoan?”

”En, mutta vilkutan sinulle, kun kiidät kohti maata.”

”Herrasmies päästä varpaisiin.” Wren painoi kämmenensä kiveen. Hän kykeni hädin tuskin runnomaan känsäiset sormensa muurin kaapeisiin koloihin hilautuessaan ylöspäin. Hän painautui tiukasti seinää

vasten, ja viitta lepatti hänen takanaan, kunnes sen solki pureutui hänen kurkkuunsa.

Keskity, peukaloiseni, mummin ääni kaikui Wrenin mielessä. Palatsin porttien sisäpuolella ei ole varaa virheisiin.

Wrenin huulilta purkautui läpinäkyviä höyrypilviä, ja hänen pussukkansa naputti pehmeästi vasten lannetta kuin muistuttaakseen olemassaolostaan. Pian hiki virtasi hänen otsaltaan ja kertyi lammi-koiksi paidankauluksen alle. Hänen sormiaan alkoi särkeä, ja jalkalihaksia pakotti armottomasti, kun hän kiipi ylös tornin seinää kuin kovakuoriainen. Kättä käden päälle, jalkaa toisen eteen.

Shen seurasi häntä kuin varjo pimeydessä.

Vähitellen tornin ikkuna tuli näkyviin. Se tähyili alhaalla virtaavaa Hopeakieltä kuin lasisilmä. Salpa oli auki, vain hitusen raollaan, jotta sisään pääsisi viileää yöilmaa – ja sen mukana kaksi roistoa.

Wren hapuili salpaa. Saranat narahtivat kuuluvasti, ja hän hilasi itsensä kapealle ikkunalaudalle. Livahtaessaan hiljaa huoneeseen hänen teki mieli kääntyä kohti Sheniä ja väläyttää tälle ivallinen hymy. *Siitä sait, painovoima.*

Kuunvalo hiipi sisään Wrenin jäljessä, särkyi helmenvalkoisiksi si-ruiksi ja levisi makuukammioon.

Wren veti tikarin saappaastaan ja laski toisen kätensä pussukalle valmiina kohtaamaan vartijan, joka varmaankin päivysti portaikossa huoneen ulkopuolella. Kun mikään ei rikkonut hiljaisuutta, hän uskalsi viimein rentoutua. Makuuhuone yllätti hänet loistollaan. Norsunluunvalkeita seiniä peittivät hapsureunaiset kuvakudokset, ja kultakoristeiset vaatekaapit vaanivat hämyssä kuin haamut. Matto vaimensi Wrenin hiipivät askelet.

Hän säikähti miltei suunniltaan nähdessään peilistä oman, aave-maisen kuvajaisensa. Hänen lettinsä oli alkanut purkautua, ja karanneet suortuvat kihartuivat ohimoille, joille oli kahden viime päivän

aikana pinttynyt itsepäisiä likatahroja ja hiekkaa. Näytti kuin hänet olisi raahattu vatsallaan halki autiomaan ja upotettu lopuksi suohon.

Maljakossa oli tuoreita ruusuja, jotka täyttivät huoneen sairaalloisen imelällä tuoksullaan. Wren nyrpisti nenäänsä. *Yh.* Kuvottava lemu oli aivan toista kuin Orthan villien kanervikkojen ja merestä vyöryvän levän tuttu tuulahdus, mutta hänen ei auttaisi kuin totutella siihen.

Äkillinen silkin kahahdus sai Wrenin kääntämään katseensa huoneen keskellä olevaan pylvässänkyyyn. Sen katos liikahti kuin tuulen hälventämä sumu, ja Wren näki Eanan kruununprinsessan.

Prinsessa Rose Valhart oli kaunis kuin maalaus, lempeä ja liikkumaton kuin torkkuva kissa.

Rose ei edes aavista vaaraa, mummin ääni kaikui Wrenin korvissa. Saapumisesi on hänelle täydellinen yllätys.

Wren katseli nukkuvaa prinsessaa ja yritti tyynnyttää raivokkaasti takovaa sydäntään. Yhä vahvistuva voima veti häntä kohti nukkujaa kuin nyrkki, joka hitaasti puristui hänen sydämensä ympärille. ”Hei, siskoseni”, hän kuiskasi. ”Viimeinkin tapamme.”

Rose hymyili unissaan. Hänen kastanjanruskeat hiuksensa lepäsivät pään ympärillä kuin sädekehä. Kuunvalo sai hänen kalpean ihonsa hohtamaan, eikä hänen omenaposkillaan ollut kesakoita. Vaikka he olivat aivan samannäköiset, oli selvää, ettei Rose ollut koskaan nähnyt autiomaan korventavaa aurinkoa eikä maistanut merituulen jäistä ruoskaa.

Onnentyttö.

Varjo lankesi vuoteelle.

”Shen, peität näkyvyyden”, Wren kuiskasi.

”Yritän olla häiritsemättä sinua.” Shen kyyristeli ikkunalla. ”Jos vaikka tekee mieli, tiedäthän –”, hän yskähti, ”vähän tunteilla.”

”Minä en tunteile”, Wren kivahti.

”Rauhoitu. En kerro mummillesi.” Shen heilautti jalkansa ikkunalaudalta ja sujahti äänettömästi huoneeseen. ”Ei sinun minulle tarvitse teeskennellä.”

Muutama Shenin mustista hiussuortuvista oli karannut nahkahanauhasta ja laskeutunut otsalle. Muuten kiipeily ei näyttänyt vaikuttaneen häneen mitenkään.

Wren katseli Sheniä päästä varpaisiin. ”Tuliko sinun edes hiki?”

”Ei tietenkään.”

Wren jatkoi matalalla äänellä: ”No. Mitä tuumit?”

”Ainakin hän on nätimpi nukkuessaan kuin sinä. Kuulaat hirveästi.”

Wren pukkasi Sheniä käsivarteen.

Shen puri poskeaan sammuttaakseen hymynalkunsa. ”Sinulla on enemmän pisamia. Hänen hiuksensa ovat tummemmat.”

Wren hipaisi palmikkoaan, ja hänen silmänsä kaventuivat.

”Hän on taatusti paljon mukavampi.”

”Viskaan sinut kohta ikkunasta, Shen.”

Rose äännähti ja kääntyi. Hänen luomensa värähtelivät. Kun Wren viimein seisoj näin lähellä siskoaan, hänen teki äkkiä hirveästi mieli katsoa tätä silmiin. Tunnistaisiko Rose Wrenin? Kirkuisiko hän? Entä, jos hän –

”*Wren!*” Shen sihahti. ”Langeta jo se hemmetin loitsu!”

Rose mumisi unissaan: ”Celeste?”

Pakokauhu sai Wrenin säpsähtämään. Hän kauhaisi kourallisen Orthan hiekkaa pussukastaan ja avasi kämmenensä. Lumous muotoutui hänen sormissaan, ja sanat virtasivat nopeasti ja vapaasti: ”*Tomu maasta pimeään työhön – prinsessa taas uupuu yöhön!*”

Rosen silmät rävähtivät auki.

Sydän pamppaillen Wren puhalsi hiekan kämmeneltään. Jyvät leijuivat ilmassa kuin kultasiipiset tulikärpäset ja katosivat sitten

tyhjyyteen prinsessan henkäys mukanaan. Rosen luomet sulkeutuivat jälleen, ja hän lysähti tiedottomana tyynylleen.

Wren kiristi hihnan sulkeakseen pussukan uudelleen. Hänen sormensa tärisivät. Hän puristi kätensä tiukasti nyrkkiin. Oikeastaan oli ollut hölmöä epäröidä. Hän oli tiennyt täsmälleen, mitä löytäisi itätorista. Hän oli aina tiennyt, että hänellä oli kaksoissisar. Wreniä oli sentään lapsuudesta asti valmennettu varastamaan siskonsa elämä, mutta nähdessään Rosen edessään, niin lähellä ja lämpimänä ja *elävänä*, hän oli äkkiä alkanut... no, *vähän tunteilla*.

”Näitkö hänen silmänsä?” Wren kuiskasi.

”Smaragdinvihreät.” Shenin silmät tuikkivat liiankin kirkkaasti kuunvalossa. Hän katsoi Wreniä kuten aina – kuin näkisi tämän sie luun saakka. ”Onko kaikki hyvin?”

”Kaikki on hyvin.” Wren hymyili pingottuneesti. ”Aika alkaa käydä vähiin. Anna köysi minulle.” Hän ryhtyi avaamaan vyyhtiä. ”Minä kiinnitän sen.”

”Sopii”, Shen vastasi ja raotti katosvuoteen verhoa. ”Sillä aikaa minä nappaan siskosi.”

Wren sitoi köyden lähimpään sängynpylvääseen ja viskasi sen pään ulos ikkunasta. Kääntyessään hän näki Shenin seisovan keskellä lattiaa Rose olallaan. Shen luikahti takaisin ikkunalle kuin varjo. Köysi kirstyi, kun hän ryhtyi laskeutumaan valkoisen tornin kylkeä, ja Rosen tummat hiukset aaltoilivat hänen selässään kuin merilevä.

”Odota!” Wren sihahti. Hän avasi viittansa ja pudotti sen ikkunasta. ”Yöpaita ei juuri suojaa autiomaassa.”

Shen nappasi kiinni viitan soljesta edes horjahtamatta. ”Ja minä kun luulin, että olet se paha kaksonen.”

Wren näytti hänelle kieltään. ”Toivottavasti hän tekee matkastanne yhtä helvettä.”

”Lykkyä tykö. Nähdään, kun olet kuningatar.” Shen iski Wrenille silmää, pudottaui pimeyteen ja jätti jäljelle vain sanojensa kaiun.

Wren havahtui mietteistään, ryhtyi kuumeisesti käärimään köyttä kiepille ja kätki sen sitten yöpöydän laatikkoon vuodevaatepinon alle. Hän kiskoi vaatteet pikaisesti yltään, rutisti mutaiset housunsa ja löysän paitansa mytyksi ja survoi ne sängyn alle. Tikarinsa hän sujautti pieluksen kätköihin.

Hän löysi lipaston laatikosta sinisen yöpaidan, pujotti sen ylleen ja nautti silkin liukkaudesta ihollaan. Vaate oli hieman löysä vyötäisiltä, ja sen nauhat pyrkivät valahtamaan hänen kapeilta olkapäiltään, mutta se oli puhdas ja nautinnollisen pehmeä.

Wren virnisti tyytyväisesti. Kun neljä viikkoa olisi kulunut ja kuu olisi jälleen täysi, hän saisi piehtaroida ylellisyyksissä sydämensä kyllyydestä. Hänen pitäisi vain esittää Rosea uskottavasti kahdeksanteentoista syntymäpäiväänsä asti – Rosen kauan odotettuun kruunajaispäivään saakka. Silloin Wrenistä tulisi kuningatar, Eanan saarivaltakunnan ainoa hallitsija. Hän voisi vapaasti hajottaa sen ja rakentaa uudelleen juuri sellaiseksi kuin haluaisi.

Sellaiseksi kuin Eana oli ennen ollut.

Kun Wrenistä tulisi kuningatar, hän saisi viimein kostaa Kuninkaanhengelle – vimmaiselle Suojelijan palvojalle, joka oli murhannut Wrenin vanhemmat kahdeksantoista vuotta aiemmin. Hän oli nähnyt Willem Rathbornen illalla ruusutarhassa, ja näky oli saanut hänen sormensa syhyhämään. Wren oli kuitenkin oppinut olemaan kärsivällinen. Kosto saisi luvan odottaa, kunnes hän olisi napannut kruunun itselleen.

Hän asettui Rosen pukeutumispöydän ääreen tutkimaan siskonsa lukemattomia tuoksuöljypurkkeja ja ruukkuja täynnä pistävän hajuisia voiteita. Mikä määrä hajusteita yhtä prinsessaa varten! Wren avasi lettinsä peilin edessä, ja hänen silmänsä loistivat pimeydessä kuin

smaragdit. Hänen huulensa olivat halkeilleet ja kasvot autiomaan kesakoiden pilkuttamat, ja hiukset harottivat päässä kuin linnunpesä.

”Hmm”, hän mutisi itselleen. ”Et varsinaisesti näytä prinsessalta.”

Wren otti uuden ripauksen hiekkaa pussukastaan, sulki silmänsä ja loihti mieleensä Rosen kuvan. Hän kohotti kätensä ja lausui loitsunsa huoneen hiljaisuudessa: ”*Tomu maasta viehkeydeksi – tahdon Rosen veroiseksi.*”

Hiekka katosi ennen kuin ehti ropista Wrenin päälle. Wren nautti lumouksensa höyhenenkeveästä kosketuksesta ja orastavasta kihelmöinnistä ihonsa alla. Hän seurasi, kuinka hänen poskensa alkoivat vähitellen hehkua, ja rusketus ja kesakot vaihtuivat hentoon ruusunpunaan. Hänen hiuksensa paksuuntuivat ja tummenivat, kunnes pitkä, kuohkea kiharapilvi hipoi hänen vyötäisiään.

Wren väläytti peilille itsetietoisien hymyn. ”Tervehdys, prinsessa.”

Hän käänteli kämmeniään ja päätti säilyttää niiden karheuden. Kovettumat muistuttivat häntä Orthan tuulenpieksämistä kallioista ja noidista, jotka kyhöttivät sen rangalla odottamassa uutta maailmaa.

Maailmaa, jonka Wrenin isoäiti oli heille luvannut. Arvaamaton tuulenpuuska sujahti sisään ikkunasta kuin olisi vaistonnut Wrenin miettävän Banbaa ja kaatoi hajuvesipullon. Wren ulvahti.

Oveen koputettiin terävästi, ja vartijan möreä ääni kysyi: ”Onko kaikki hyvin, prinsessa Rose?”

Wren kirosi hiljaa. ”Oikein hyvin, kiitos vain”, hän vastasi ja toivoi hartaasti kuulostavansa siskoltaan. ”Kurja tuuli! Haukkasin vain vähän raitista ilmaa.”

Hän kiiruhti läimäyttämään ikkunan kiinni mutta piti katseensa tiukasti ovenkahvassa. Ovi ei hievahtanutkaan. Helpotus tihkui hitaasti Wrenin mieleen. Hän lysähti vasten lasia.

”Minä pystyn tähän”, hän muistutti itselleen. ”Minä *synnyin* tähän.”

Wren oli koko ikänsä valmistautunut vaihtokauppaan. Mumminsa opastuksella hän oli hionut taikuuuttaan Orthan rannoilla, kunnes liukkaat lumoukset olivat sinkoilleet hänen kieleltään kuin nuolet. Tunnistusta toiseen Shen oli harjoittanut häntä liikkumaan huomaamattomasti, puolustamaan itseään ja kuulostelemaan, milloin kannatti hyökätä ja milloin vetäytyä. Thea, Banban vaimo, oli opettanut Wrenille hovitapoja. Wren ei ollut prinsessa, mutta hän oli oppinut esittämään prinsessaa. Hillitsemään kielensä ja kahlitsemaan kirosanansa, hymyilemään kainosti ja hyppelemään iloisesti kuin vailla huolen häivää.

Ei voinut olla kovinkaan vaikeaa teeskennellä tyttöä, joka ei ollut koskaan elänyt palatsin muurien ulkopuolella.

Wren heittäytyi pylvässängylle kasvot alaspäin kuin meritähti. Hän kaivautui pielusten väliin ja upposi siskonsa jättämään lämpöön. Se olisi voinut tuntua oudolta, jos hän ei olisi edelleen kihissyt onnistuneen vaihtokaupan huumasta. Hän toivoi, että Shen oli päässyt turvallisesti matkaan – että Ortha Tähtirinnan henki opastaisi tämän yhtenä kappaleena kotiin kallionjyrkänteellä keikkuvaan turvasatamaan, jonka noidat olivat nimenneet Orthan kunniaksi.

Wren kääntyi kyljelleen ja sujautti kätensä tyynyn alle. Vieraassa paikassa tikarin kylmyys tuntui lohdulliselta. Kun ase oli käden ulottuvilla, hän uskalsi nukahtaa. Wren vaipui nopeasti pimeyteen, ja muistot kodista kaikkosivat hänen mielestään.

Aamulla hän olisi Rose Valhart, Eanan kruununperijä.

Suloinen, viaton ja vaarallinen.